

Mette Frederiksens folkemødetale

Taler

Mette Frederiksen
42. statsminister

Dato

18. juni 2016

Sted

Hovedscenen, Folkemødet på
Bornholm

Jeg vil gerne starte med at takke Bornholm og Allinge. Tak for, at I endnu engang er vært ved Danmarks demokratiske folkefest - Folkemødet. Tak for, at I skaber rammerne for mødet mellem mange dele af vores samfund. En særlig tak til jer, der har sat teltene op. Bygget scenerne. Gjort byen og øen klar. Det er også jer, der tager slæbet, når vi andre tager hjem. Tak for den indsats. Det er sjette gang, at vi er samlet her. Sjette gang, at vi i fire dage har muligheden for at diskutere med hinanden. Høre på og blive klogere på hinanden. Vi har brug for det. I en verden, hvor det påstås, at nuancer kan erstattes af sort og hvid. Hvor selvudnævnte stærke mænd pludselig kan stå i spidsen for de største lande. Hvor proportioner udviskes. Hvor de simple svar tillægges den største værdi – så skal vi vælge. Vælge vores demokrati. Vælge sammenholdet. Vælge vores tro på, at samtale kan føre os nye steder hen. Vælge, at vi mennesker hører sammen. At vi skal finde vejen til fremtiden sammen. Sidste år skrev den engelske journalist Helen Russel en bog. ”Mit år som dansker” hedder den. Hun og hendes mand er flyttet til Danmark. Til Billund. Og bogen beskriver deres møde med det danske samfund. Det er spændende at læse, hvordan mennesker udefra oplever vores land. Og det kan være ganske underholdende. Eksempelvis mener hun, at vi har en sund appetit på livet. Men også på gris, øl og strømper i sandalerne. Det er der måske noget om. Hun beskriver et samfund, der er reguleret – men til fordel for mennesker. Bogen beskriver et arbejdsmarked, hvor man passer på hinanden. Og et velfærdssamfund, der støtter op om den enkelte. Og tager sig af dem, der har det svært. Men det virkelig interessante er, at det, der gør størst indtryk ved Danmark, er alt det, der ikke kan måles og vejes. I mødet med Danmark – finder de to ud af - at hvis de virkelig vil leve på den danske måde, bliver de nødt til at møde mennesker med et mere åbent sind. De bliver nødt til at sænke paraderne. Og de bliver nødt til at melde sig ind i nogle foreninger. Det forstår man godt, når man ser det frivillige engagement her på Folkemødet. I er om nogen et vidnesbyrd om, hvor meget vores frivillige foreninger betyder for Danmark. Og hun forklarer, at den danske tillid kan være svær at favne. Svær at

forstå – i første omgang. Og endnu vanskeligere at forklare til dem, der ikke havde oplevet den. På samme måde som forelskelse er svær at forklare til den, der endnu ikke har følt den. Det tror jeg er rigtigt. Og måske også vores udfordring. Måske er det lettere at mærke friheden, hvis man har prøvet ufrihed. Måske er det lettere at se trygheden på gaden om natten, når man har set et samfund, hvor ingen stoler på hinanden. Måske er det lettere at værdsætte tilliden i Danmark, hvis man har oplevet et samfund uden. Verden er desværre fuld af eksempler på ufrie, utrygge og mistroiske samfund. Den danske levemåde er ikke en given sag. Og vi må aldrig, aldrig forlade det. Der er meget i et samfund, der kan måles og vejes; Nationaløkonomiske mål og tal. Karaktergennemsnit, middellevetid og sundhedstilstand. Alt det kan vi sætte tal på. Og det skal vi gøre. For ellers famler vi i blinde i den politiske diskussion. Men det, der udgør selve kittet i vores land. Det, der for alvor binder os sammen. Som land og som folk. Det kan slet ikke slås op i en tabel. Det er fællesskabet, tilliden og sammenholdet. Det vigtigste kan ikke måles. Det vigtigste kan kun mærkes. Det er den grundlæggende styrke, vores samfundsmodel indeholder. I en tid, hvor mange ønsker at rive ned, hvad der er bygget op – så skal vi holde fast. Holde fast i det, der har gjort vores lille land stærkt. Holde fast i det, der får verden til at se med beundring mod Danmark. For det kommer ikke af sig selv. Retfærdighed kommer heller ikke af sig selv. Lad os bruge Folkemødet til at stoppe op. Se os over skulderen. Har vi alle med? Er der problemer vi ikke har løst? Svaret er ja. I den kommende tid vil vi skulle diskutere, hvad vi vil med Danmark de næste ti år. Den diskussion er vigtig. For de beslutninger, vi træffer i dag, har stor betydning i de kommende år. Det er godt med en plan. Men formålet skal være rigtigt. En holdbar økonomi. Pengene skal passe. Vi skal sætte tæring efter næring. Så langt så godt. Men hvad vil vi med pengene? Hvad skal de nye fremskridt for Danmark være? Formålet for regeringen er klart. Det hørte vi senest fra Marienborg. Regeringen vil først og fremmest finde penge til skattelettelser. Jeg er uenig. Vi vil skaffe penge til arbejdspladser, vores fælles velfærd. Og de grupper der er blevet glemt. Det er nogle af dem, jeg gerne vil tale om i dag. Det er dem, der startede tidligst på arbejdsmarkedet. Dem der har været der i flest år. Dem der har haft de hårdeste job. Job, der slider. Job, der kræver meget af kroppen. Mennesker, der har slidt i årevis, fortjener lige så gode senior-år som alle andre. Hvor der er overskud til at være sammen med børnebørnene. Hvor smerter i kroppen ikke overskygger dagligdagen. Jeg har ikke løsningen her i dag. Men i Folkemødets ånd vil jeg gerne gøre det klart, at der er uløste problemer på vores arbejdsmarked. Efteråret skal ikke bruges til at gøre det endnu vanskeligere

for dem, der i forvejen har den hårdeste tid på vores arbejdsmarked. Gruppen af mennesker, der startede tidligt i livet på arbejdsmarkedet. Været der i længst tid. Med de mest slidsomme job. Den gruppe vil vi være særligt optaget af, når planerne frem til 2025 skal lægges. Det kan du roligt regne med, Lars Løkke Rasmussen. Min tro på Danmark er stærk. Min tiltro til danskerne er endnu stærkere. Igennem generationer har vi vist, hvad der er muligt. Vi har ikke bygget Danmark på ulighed. Men på lighed. Vi skal tro på, at det, der har gjort os til det land, vi er i dag, også er det, der skal drive udviklingen videre. Men det er som om, at det politiske flertal lige nu svækker meget af det, der har gjort vores samfund stærkt. Hvad enten det er den grønne omstilling eller investeringer i mennesker igennem vores velfærdssamfund. Regeringen har på et år vist, at så snart den får penge mellem hænderne, så skal de brændes af. På lavere arveafgift. På en boligjobordning uden job. Til efteråret er der så topskattelettelser på menuen. Det er ikke en rigtig vej for Danmark. Et sted har de dog læst skriften på væggen. Venstre ønskede minusvækst i kommunerne. Det ville betyde nedskæringer på den nære velfærd. På skolerne, daginstitutionerne og ældreplejen. Målet var at bruge nogle af pengene på skattelettelser. Derfor var det også godt, da de for nylig blev nødt til at fjerne omprioriteringsbidraget. Claus Hjort sagde, at det var fordi, det var så upopulært, at de droppede det. Det er interessant. Regeringen droppede en central del af deres politik. Fordi det er upopulært..... Danmark har ikke brug for en moderne 'Støvsugerbande'. Hvor hver et hjørne i samfundet afsøges for at finde kroner, der kan bruges på skattelettelser. Tværtimod skal vi styrke alt det, der gør Danmark til noget særligt. Vores velfærdssamfund. Vores kompetencer. Vores virksomheder og vores tro på fremtiden. Tænk på, hvor førende vi er, hvad enten det handler om vindmøllerne, medicinen, pumperne, legetøjet, osten eller vores rene vand. Jeg vil insistere på et Danmark, hvor vi satser på vores styrkepositioner. For i samarbejdet med driftige virksomheder har det vist, at vi er i stand til at skabe arbejdspladser, vækst og velstand. Jeg vil fortsat insistere på, at det er vores kundskaber som mennesker, vi skal leve af. Derfor skal vi satse mere på opkvalificering og uddannelse. Og vi skal fortsat sikre investeringer i vores erhvervsliv. Ellers taber vi terræn internationalt. Der er dem, der siger, at der ikke er forskel i dansk politik. Det er altså noget vrøvl. Det minder mig om historien med dyrlægen og ham, der udstopper dyr, der åbner en butik sammen. Udenfor på skiltet står der: Lige meget hvad, så får du din hund med hjem. Der er forskel i dansk politik. Det kan jeg love jer for. Modstandere af vores samfundsmodel mener, at den gør danskerne magelige. At vores samfundsmodel gør danskerne dovne. Det er ikke rigtigt. Tværtimod er der dybt i den danske

samfundskontrakt en ambitiøs og krævende grundfortælling. Den er lige så enkel, som den er stærk. Den handler om, at vi er i det her sammen. Og at vi alle har et ansvar for at styrke vores fællesskab. Der findes ingen fribilletter. Vi stiller krav til hinanden. Derfor handler politisk ledelse om at samle os. Ikke om at skabe splittelse. Vi har brug for en stærk og effektiv offentlig sektor sammen med en idérig og dygtig privat. Vi skal åbne dørene for unges ambitioner – ikke lukke dem i. Kun på den måde når vi det fulde potentiale for vores land. Ved at give muligheder for alle danskere. Og ikke kun de få. Det er det løfte, vores velfærdssamfund har givet i generationer. Det skal vi fortsætte. Folkemødet giver rammerne for de store visioner. Det er vores ansvar at fylde dem ud. Hver uge kan vi læse meningsmålinger i aviserne. Hvordan små forskydninger partierne imellem udlægges. Og tror man på alt det, man læser, er det imponerende, at vi stadig får noget gjort på Christiansborg. Men det gør vi. Og jeg er glad for, at vi i det år, der er gået, har fundet løsninger. Hvad enten det handler om en bedre dagpengeordning. En planlov både med plads til billige boliger i byerne – og plads til os alle ved kysterne. Eller en gymnasiereform, der stadig giver alle unge mulighed for at dygtiggøre sig. For ingen i Folketinget har de famøse 90 mandater selv. Det er befolkningens måde at fortælle os på, at vi skal finde hinanden. At vi er nødt til at indgå kompromisser, selv når det er svært. For ellers kan vi ikke komme videre. Ser vi på store dele af verden, ved vi, hvad der sker, når dogmatikken får mere plads end pragmatikken. Så forsvinder dynamikken til fordel for retorikken. Det skaber stilstand. Det får tingene til at gå i stå. Og det giver plads til dem, der kun vil splittelsen. Og i de værste tilfælde plads til hadet. Historien om det moderne Danmark viser, at der er en anden vej. Hvor det frivillige engagement i foreningsdanmark er stærkt. Hvor vi tager os af – og aldrig er ligeglade med hinanden. Hvor de politiske ledere viser vejen til samarbejde. Og hvor vi er i stand til at håndtere nye teknologiske landvindinger uden at give køb på grundlæggende rettigheder og værdier. Den udvikling står som et fyrtårn for, hvordan vi skaber et konkurrencedygtigt, stærkt og solidarisk samfund. Lad os styrke det lys – og ikke dæmpe det. Tak for ordet og rigtig godt Folkemøde.

Tags

Folkemødetale, Politisk tale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mette-frederiksens-tale-paa-folkemoedet>